

Šel jsem právě na pole, když jsem jej spatřil, jak nese kříž a jak za ním jdou zástupy. Také jsem se za ním vydal. Kvůli svému břemenu mnohokrát zastavil, neboť jeho tělo bylo vyčerpané. Pak ke mně přistoupil římský voják se slovy: „Pojď, ty jsi silný a statný, nes kříž tohoto muže.“ Na ta slova se mé srdce zachvělo a pocítil jsem vděčnost. Nesl jsem jeho kříž. Byl těžký, protože byl z topolu nasáklého zimními dešti. Ježíš na mě pohlédl. Pot mu z čela stékal na vous. Znovu na mě pohlédl a řekl: „Piješ také z tohoto kalicha? Budeš z něj se mnou upíjet až do konce.“

Když to řekl, položil mi ruku na volné rameno. Šli jsme spolu ke kopci zvanému Lebka. Tíhu kříže jsem necítil. Cítil jsem jen jeho ruku. Jako by na mém rameni spočinulo ptačí křídlo.

Pak jsme došli na vrchol kopce a tam se jej vojáci chystali ukřížovat. V tu chvíli jsem ucítil tíhu kříže. Když do jeho rukou a nohou zabíjeli hřeby, neřekl ani slovo, nevydal ani hlásku.

A jeho údy se pod údery kladiv ani nezachvěly. Jako by jeho ruce a nohy odumřely a mohly znovu ožít, až poté, co budou omyty krví. Zdálo se také jako by se hřebů dožadoval, tak jako se princ dožaduje žezla, a že touží po tom být vyzdvižen do výšin.

175
Ve svém srdci mě nenapadlo jej litovat, neboť jsem byl naplněn úžasem. Člověk, jehož kříž jsem nesl, se stal mým křížem.

Kdyby mi znovu řekli: „Nes kříž tohoto muže,“ nesl bych jej, dokud by mě cesta nezavedla ke hrobu. Poprosil bych jej však, aby mi položil ruku na rameno. Stalo se to před mnoha lety. A přesto kdykoli jdu polem za pluhem nebo v ospalé chvíli před usnutím, vždy na toho milovaného muže myslím. A zde na levém rameni cítím jeho okřídlenou ruku.

JIDÁŠOVA MATKA

Můj syn byl dobrý a čestný člověk. Ke mně byl laskavý a jemný a svou rodinu a své krajany miloval. Nenáviděl naše nepřátele Římany, kteří se odívají do purpurových látek, i když nepředou, netkají, ani nesedí u žádného stavu, a kteří žnou a berou tam, kde neorali, ani neseli. Mému synu bylo pouhých sedmnáct, když jej chytili, jak strílil šípy na římské legie, které šly kolem naší vinice. Již v tomto věku mluvil s ostatními mladíky o slávě Izraele a říkal mnoho zvláštních věcí, kterým jsem nerozuměla. Byl to můj syn, můj jediný syn. Z těchto nyní vyschlých prsou sál život a v této zahradě dělal své první krůčky. Chytil se mě přitom za tyto prsty, které se nyní třesou jako rákos.

Těmato rukama, které byly tehdy mladé a svěží jako hrozny libanonské, jsem vložila jeho první sandálky do plátěného kapesníku, který mi dala moje matka. Stále je mám, tam v té truhlici u okna.

Byl to můj prvorozený syn. A když udělal první krůček, byl to také můj první krůček. Neboť ženy se vydávají na cestu, jen když je vedou vlastní děti. A teď mi říkají, že zemřel vlastní rukou, že se ve výčitkách vrhl z Vysoké skály, protože zradil svého přítele, Ježíše Nazaretského. Víím, že můj syn zemřel.

Vím ale také, že nikoho nezradil, neboť svou rodinu miloval a k nikomu kromě Římanů nechoval zášť. Můj syn usiloval o slávu Izraele a na jeho rtech a v jeho skutcích nebylo nic než ona sláva. Když se na cestě setkal s Ježíšem, opustil mě, aby jej následoval. Ve svém srdci jsem věděla, že když následuje nějakého člověka, mýlí se. Když se se mnou loučil, řekla jsem mu, že se mýlí, ale neposlouchal.

Naše děti na nás nedbají. Jsou jako příliv dnešního dne, který nic nedbá na rady přílivu dne včerejšího.

Žádám vás, abyste se mě už na mého syna neptali. Milovala jsem ho a budu ho milovat navěky. Kdyby se láska skrývala v těle, vypálila bych ji rozpáleným železem a měla bych klid. Skrývá se však v duši a nelze na ni dosáhnout. Teď už neřeknu ani slovo. Jděte a ptejte se jiné ženy, ženy, která se těší větší úcty než Jidášova matka. Jděte za Ježíšovou matkou. Její srdce také proklál meč. Pová vám o mně, a pochopíte.

NÁŘEK

Plačte se mnou dcery Ašstartiny i vy všichni
 vyznavači Tammúzovi,
 nechť vaše srdce roztaje a prolévá krvavé slzy,
 neboť ten, který byl učiněn ze zlata a slonoviny,
 už není mezi námi.

V temném lese jej přemohlo divoké zvíře,
 jeho tělo probodly kly.
 Nyní leží, pod loňským listím
 a jeho kroky již neprobudí sémě, které spí na hrudi jara.
 Jeho hlas s úsvitem nezazní u mého okna
 a já budu navždy sama.

Plačte se mnou dcery Ašstartiny i vy všichni
 vyznavači Tammúzovi,
 neboť můj milovaný ode mě odešel.
 Ten, který promlouval řečí řeky,
 jehož hlas a čas byly bliženci,
 jehož ústa byla zesládlá rudá bolest,
 na jehož rtech se žluč proměnila v med.

Plačte se mnou dcery Ašstartiny i vy všichni
 vyznavači Tammúzovi.
 Plačte se mnou okolo jeho már, když hvězdy pláčou
 a okvětní plátky měsíce padají na jeho poraněné tělo.

Svámi slzami zmáčejte hedvábné pokrývky v mé
 posteli,
 kde můj milovaný jednou ležel v mém snu
 a odešel s mým probuzením.

Vyzývám vás dcery Ašstartiny
 i vy všichni vyznavači Tammúzovi,
 odhalte hrud', plačte a těšte mě,
 neboť Ježíš Nazaretský je mrtev.

O VZKŘÍŠENÍ DUCHA

Znovu tvrdím, že Ježíš svou smrtí zvítězil nad smrtí a povstal z hrobu jako duch a moc. Navštívil naši samotu a kráčel zahradami našeho trápení.

V té vytesané skále za kamenem neleží.

My, kdo jej milujeme, jsme jej spatřili vlastníma očima, které naučil vidět. A dotkli jsme se jej těmáto vlastníma rukama, které nás naučil napřahovat. Znáám vás, kdo v něj nevěříte. Byla jsem jednou z vás a je vás mnoho. Vaše řady však prořídnu. Musíte rozbít harfu a lyru, abyste uvnitř našli hudbu? Musíte porazit strom, dříve než uvěříte, že nese ovoce? Nenávidíte Ježíše, protože někdo ze Severní země řekl, že to byl Boží syn. Nenávidíte ale také jeden druhého, protože každý z vás se považuje za příliš dokonalého na to, aby byl svému bližnímu bratrem. Nenávidíte ho, protože někdo řekl, že se narodil z panny a nikoli z mužského semene. To ale neznáte matky, které jdou ve své panenskosti do hrobu, ani muže, kteří kráčí ke hrobu zadušení vlastní žízni. Nevíte, že země byla provdána za slunce a že to země nás posílá do hor a do pouště.

Mezi těmi, kdo jej milují a těmi, kdo jej nenávidí, mezi těmi, kdo věří a těmi, kdo nevěří, zeje propast. Ale až roky tu propast přemostí, poznáte, že ten, kdo

v nás žil, je věčný, že byl synem Božím, tak jako my 181
jsme Božími dětmi, že se narodil z panny, tak jako
my se rodíme z panenské země.

Je zvláštní, že země neobdaří nevěřící kořeny, kterými by mohli sát z jejích prsou, ani křídly, pomocí kterých by mohli vzlétnout vysoko a napít se rosy jejího vesmíru. Já však vím, co vím, a to mi stačí.